

dr hab. Ewa Flasińska

Warszawa, 25.01.2025 r.

Katedra Ustroju Pracy i Rynku Pracy

Wydział Nauk Politycznych i Spraw Międzynarodowych

Uniwersytet Warszawski

RECENZJA

w postępowaniu na stopień doktora habilitowanego

w dziedzinie nauki społeczne

w dyscyplinie nauki o polityce i administracji

Pana dr Krzysztofa Chaczko

I. Podstawy prawne sporządzenia recenzji

Recenzja habilitacyjna ma na celu ocenę dorobku naukowego i dydaktycznego osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Podstawą prawną sporządzenia niniejszej recenzji jest uchwała Rady Dyscypliny Nauki o Polityce i Administracji Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie powołująca mnie na recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Pana dra Krzysztofa Chaczko. Aktem nadrzędnym regulującym niniejszą procedurę jest Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2024 poz. 1571), w szczególności - rozdział 3 art. 219 i 221.

Dokumentacja w wyżej wymienionym postępowaniu, którą otrzymałam od Rady Dyscypliny Nauki o Polityce i Administracji Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie jest kompletna, zawiera wszystkie załączniki niezbędne do sporządzenia recenzji, a przede wszystkim autoreferat oraz wykaz i teksty osiągnięć naukowych. Autoreferat został przygotowany pod względem formalnym zgodnie ze wszelkimi wymogami ustawowymi oraz wytycznymi RDN, a jego struktura, język i treść są jasne i wyczerpujące.

W recenzji przedstawiam ocenę naukową pracy habilitacyjnej, jej wkładu w rozwój dyscypliny, a także spełnienia wymagań związanych z dorobkiem naukowym, dydaktycznym oraz organizacyjnym, które są wymagane w procedurze habilitacyjnej, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz wewnętrznymi regulacjami uczelni. Ocena opiera się na szczegółowej

analizie publikacji naukowych, projektów badawczych oraz innych materiałów przedstawionych przez kandydata.

II. Sylwetka Habilitanta

Dr Krzysztof Chaczko od 2014 r. jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym (adiunktem) Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Instytutu Zarządzania i Spraw Społecznych, w którym od 2017 r. pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu. Pracuje w Katedrze Polityki Społecznej. Od 2020 r. jest również wykładowcą w Uczelni Korczaka (umowy cywilnoprawne). W latach 2010-2014 był wykładowcą Kolegium Pracowników Służb Społecznych we Wrocławiu.

Habilitant rozpoczął swoją działalność naukową na Uniwersytecie Zielonogórskim, uzyskując w 2005 r. stopień magistra nauk o polityce na Wydziale Humanistycznym. W 2011 r. uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce, specjalność: systemy polityczne, na Uniwersytecie Wrocławskim, Wydziale Nauk Społecznych. Rozprawę pt.: „Dynamika zmiany systemu partyjnego Izraela” napisał pod kierunkiem prof. dr hab. Ryszarda Herbuta.

W pierwszych latach swojej kariery naukowej Habilitant, jak wskazują zarówno kierunek studiów magisterskich, jak i tytuł pracy doktorskiej, skupiał się głównie na zagadnieniach związanych z systemami politycznymi w różnych krajach. Zdobyty w kolejnych latach dorobek świadczy o skupieniu się głównie na systemie pomocy społecznej na przestrzeni ponad stu lat jej instytucjonalnego istnienia w Polsce.

Na uwagę zasługuje wszechstronna działalność pozauczelniana Habilitanta. Współtworzył on wdrażane programy polityki społecznej zarówno na poziomie regionalnym (m.in. Strategię Polityki Społecznej Województwa Mazowieckiego na lata 2021-2030), jak i lokalnym (Centrum Usług Społecznych w Mszczonowie). Uczestniczył w trzynastu grantach/projektach badawczych, w tym finansowanych przez Narodowy Program Rozwoju Humanistyki. Jednak to, co według mnie szczególnie warto podkreślić, to kontynuowanie (jako redaktor naczelny) ukazującego się od 1930 roku pisma „Wiadomości Społeczne” oraz stworzenie popularnego w mediach społecznościowych internetowego profilu poświęconego polityce społecznej (Facebook „Wiadomości Społecznych”). Media społecznościowe to doskonała platforma do zwiększania świadomości na temat problemów społecznych. Poprzez publikowanie informacji – tekstów, zdjęć i infografik, możliwe jest dotarcie do różnych grup odbiorców, w tym młodszych osób, które preferują dynamiczne formy komunikacji. Obserwuję ten profil od lat i kreatywne

podejście jego Autora, który skutecznie przyciąga uwagę i angażuje emocjonalnie odbiorców, mimo że tematyka polityki społecznej nie jest obecnie popularna, zasługuje na uznanie.

Na uwagę zasługuje także aktywność Habilitanta w Zarządzie Głównym Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej oraz w Centralnej Komisji Egzaminacyjnej do spraw stopni specjalizacji zawodowej pracowników socjalnych działającej przy Ministrze Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

III. Ogólna informacja o dorobku naukowym

Od uzyskania stopnia doktora (2011 r.) do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego (2023 r.) dr Krzysztof Chaczko wydał 50 publikacji i 5 haseł słownikowych. Wykaz osiągnięć naukowych Pana dr Krzysztofa Chaczko, po doktoracie, przedstawia się następująco: Habilitant przedłożył cykl 12 powiązanych tematycznie artykułów naukowych. Artykuły zostały napisane i opublikowane w czasopiśmie naukowych w latach 2016-2023. Ponadto opublikował 1 autorską i 4 współautorskie monografie naukowe, 3 raporty z badań (współautorskie) w formie monografii, 17 autorskich bądź współautorskich rozdziałów w monografiach, opracował 5 haseł słownikowych w encyklopediach i słownikach, w 2 monografiach był współredaktorem oraz opublikował 13 artykułów nie wchodzących w skład cyklu.

Habilitant swoje teksty publikował głównie w języku polskim, ale posiada też 2 prace w języku angielskim. Jak sam określa, jego zainteresowania badawcze koncentrują się wokół trzech obszarów tematycznych: funkcjonowania i rozwoju pomocy/polityki społecznej, zagadnień związanych ze społeczeństwem i organizacją państwa Izrael oraz recepcją muzyki Depeche Mode.

Pan dr Krzysztof Chaczko uczestniczył w 3 wykładach krajowych na zaproszenie oraz w 29 krajowych i zagranicznych (Słowacja, Mołdawia) konferencjach naukowych. Brał udział w 11 komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji krajowych, głównie jako przewodniczący lub sekretarz komitetu organizacyjnego. Uczestniczył w pracach 14 zespołów badawczych realizujących projekty, raz jako koordynator, raz jako kierownik, raz jako ambasador (projekt międzynarodowy), a w 11 przypadkach jako członek zespołu badawczego.

Habilitant jest Członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej (od 2021 r.) oraz Wiceprezesem Krakowskiego Oddziału tego Towarzystwa. W 2019 r. odbył kilkumiesięczny staż naukowo-dydaktyczny na Uczelni Korczaka w Warszawie. Jak już wspomniałam wcześniej, jest redaktorem naczelnym czasopisma „Wiadomości społeczne” oraz

sekretarzem w dwóch innych redakcjach, współredaktorem tematycznym kilku wydań czasopism naukowych.

Na uwagę zasługuje praca dydaktyczna Pana dr Chaczko. Jest adiunktem i prowadzi zajęcia ze studentami na Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie oraz na Uczelni Korczaka – pracownik dydaktyczny (umowy cywilnoprawne). Głównie wykłada przedmioty związane z szeroko rozumianą polityką społeczną, był promotorem kilkudziesięciu magisterskich i licencjackich prac dyplomowych oraz wielu recenzentem wielu prac.

To nie cała aktywność naukowa Habilitanta. Bez wątplenia jednak powyższe wskazuje na bardzo duże doświadczenie zawodowe dra Chaczko, także w roli dydaktyka.

IV. Ocena osiągnięć naukowo-badawczych Habilitanta

Jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Krzysztof Chaczko wskazał cykl 12 tematycznie powiązanych artykułów opublikowanych w 7 różnych czasopismach naukowych, określony tytułem: „Ewolucja polskiej pomocy społecznej w perspektywie instytucjonalizmu historycznego”. 4 z nich są publikacjami współautorskimi, pozostałe są to artykuły autorskie.

Przyjęty przez dr Chaczko tytuł cyklu dotyczy sposobu, w jaki kształtowały się instytucje i polityki w obszarze wsparcia społecznego, uwzględniając kontekst historyczny, kulturowy oraz zmiany ustrojowe. Instytucjonalizm historyczny to podejście teoretyczne w naukach społecznych, które zakłada, że procesy społeczne i polityczne są kształtowane przez historyczne instytucje, które utrwalają pewne wzorce zachowań, struktury i normy przez długi czas. Oznacza to, że historia instytucji społecznych, ich ewolucja i adaptacja do zmieniających się warunków, mają duży wpływ na współczesne działania społeczne i polityczne. W przypadku pomocy społecznej oznacza to, że obecne rozwiązania są często efektem procesów zachodzących na przestrzeni dekad, a nawet stuleci.

Habilitant zainspirował się koncepcją „zależności od szlaku” (ang. path dependency), amerykańskiego politologa Paula Piersona, która odnosi się do sposobu, w jaki wcześniejsze decyzje i wydarzenia wpływają na dalszy rozwój instytucji, polityk oraz struktur społecznych i politycznych. W swoim podejściu Pierson rozszerzył tę koncepcję, pierwotnie rozwijaną w ekonomii, na analizę procesów politycznych i społecznych.

Zainteresowania badawcze Habilitanta skupiają się na systemie pomocy społecznej. Pokazuje on, jak te systemy, zarówno formalne (np. instytucje opieki, zasiłki, programy wsparcia), jak i nieformalne (np. tradycje rodzinnej opieki, działania wspólnotowe), rozwijały się w

zależności od zmian politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, a także jak te zmiany były uwarunkowane przez wcześniejsze decyzje instytucjonalne. Bardzo ciekawa jest perspektywa historyczna w pracach Habilitanta. Pomoc społeczna w II Rzeczypospolitej stanowiła fundament pod późniejszy rozwój tego systemu w Polsce Ludowej i III RP. Była próbą odpowiedzi na ogromne wyzwania społeczne w nowo powstałym państwie. Pomimo wielu ograniczeń finansowych i organizacyjnych, udało się stworzyć podstawy instytucjonalne, które w kolejnych dekadach były rozwijane. Największym osiągnięciem tego okresu było jednak uznanie przez państwo odpowiedzialności za pomoc osobom znajdującym się w trudnej sytuacji życiowej, co wpisało się w długoterminowy proces budowy systemu opieki, a współcześnie pomocy społecznej w Polsce.

Dr Chaczko w swoich artykułach podejmuje tematykę budowy tego systemu. Kluczowe wątki dotyczą regulacji prawnych, form wsparcia, funkcjonowania kadr w systemie opieki społecznej oraz ewolucji instytucji pomocy społecznej w kontekście historyczno-instytucjonalnym. Podstawową hipotezę badawczą można przedstawić tak: sposób działania analizowanej instytucji (np. pomocy społecznej) powinien wykazywać pewne stałe wzorce, które są widoczne niezależnie od zmian systemu politycznego czy społecznego. Oznacza to, że pomimo znaczących różnic w warunkach funkcjonowania instytucji, jej struktury i zasady działania są w dużej mierze kształtowane przez czynniki historyczne. Te czynniki działają jak „utrwalacze”, które nadają systemowi trwałość i jednocześnie ograniczają możliwości wprowadzania głębokich zmian organizacyjnych. Innymi słowy, historia determinuje, jak instytucja działa, a przeszłe decyzje nadal mają wpływ na jej obecne i przyszłe funkcjonowanie.

Analizując historię systemu pomocy społecznej na przestrzeni ponad 100 lat jej zorganizowanego funkcjonowania w Polsce, stwierdzam, że zgadzam się z Habilitantem. Przeszłe decyzje tworzą fundamenty, na których budowane są kolejne działania, a jednocześnie mogą ograniczać elastyczność w obliczu zmian. Świadomość tego wpływu pozwala lepiej zarządzać pomocą społeczną w teraźniejszości i przyszłości, choć – co wspomina Habilitant w swoich rozważaniach – współcześnie politycy i decydenci nie zawsze korzystają z dorobku przeszłości. Idąc dalej w swoich rozważaniach dr Krzysztof Chaczko wskazał, że głównym problemem badawczym są pytania o czynniki i wzorce funkcjonowania instytucji pomocy społecznej od momentu jej powstania w 1923 roku do stanu obecnego. Podkreślił, że pomoc społeczna należy do najstarszych instytucji społecznych, a mimo to instytucjonalna pomoc społeczna nie znajdowała się nigdy w centrum analiz naukowych z zakresu polskiej polityki społecznej. I tu również zgadzę się z Habilitantem, dodając, że praktyka pomocy społecznej pokazuje, że jakiegolwiek innowacje wprowadzane były zawsze powoli, często też spotykały się z oporem w ich

stosowaniu, a obszar ten nigdy nie znajdował się w centrum zainteresowania władz państwowych. Mimo wielu zmian, które dokonały się w ciągu kilkudziesięciu lat od transformacji systemowej, nadal w Polsce mamy do czynienia z rozproszeniem i wielością obszarów wsparcia w całym systemie polityki społecznej (często mówimy o systemach, a nie o jednym systemie). Odrębny system wspiera osoby z niepełnosprawnością, usamodzielnieniem, pomocą materialną i rzeczową, usługami – zajmuje się system pomocy społecznej, zatrudnieniem - publiczne służby zatrudnienia i pozostałe instytucje rynku pracy, reintegracją i integracją społeczną - instytucje zatrudnienia socjalnego. Jeszcze inne ustawy i instytucje regulują wsparcie dla rodzin z dziećmi i przeciwdziałanie przemocy w rodzinie. Od kilku lat mamy odrębnie prowadzoną politykę senioralną. W materii ograniczania oraz zwalczania ubóstwa istotną rolę pełni cały system zabezpieczenia społecznego, na który składa się kilka obszarów obejmujących swym zakresem uregulowania dotyczące różnych aspektów zabezpieczenia społecznego, takich jak m.in. świadczenia z tytułu bezrobocia, świadczenia rodzinne, wsparcie dla osób z niepełnosprawnością, świadczenia z tytułu ubezpieczenia społecznego oraz pomoc społeczna. Pomoc społeczna jako jeden z elementów tworzących łącznie cały system zabezpieczenia społecznego, stanowi ostatnie ogniwo sieci bezpieczeństwa socjalnego.

Nie jest moim zamiarem opisywanie i tym samym powtarzanie w tym miejscu omówienia artykułów, którego już dokonał Habilitant, ale chciałabym zwrócić uwagę na kilka wniosków. Zarówno w II RP, jak i w późniejszych okresach, opieka (potem pomoc) społeczna charakteryzowała się selektywnym podejściem, gdzie dostęp do świadczeń był ograniczony przez możliwości finansowe państwa i samorządów. System opieki/pomocy społecznej miał i ma charakter zdecentralizowany, z wyjątkiem okresu powojennego w PRL, kiedy nastąpiła centralizacja opieki społecznej i jeszcze bardziej selektywne działania o charakterze ściśle opiekuńczym. Współczesny system przejawia zarówno cechy wsparcia selektywnego, jak i podejścia ratowniczego (w czasach kryzysów). To, co często przewija się w publikacjach (i słusznie) to podkreślenie nie rozwiązane problemu niedofinansowania pomocy społecznej i spory między gminami o koszty opieki. W okresie międzywojennym opiekunowie społeczni pracowali honorowo, co wpłynęło na długotrwałe postrzeganie kadr jako wykonywujących misję społeczną i współczesne problemy kadrowe, w tym niskie wynagrodzenia pracowników socjalnych.

Analiza ewolucji polskiej pomocy społecznej z perspektywy instytucjonalizmu historycznego w publikacjach Habilitanta pozwala zrozumieć wpływ „dziedzictwa przeszłości” – instytucjonalnego i politycznego – na jej rozwój. Kluczowe znaczenie miały warunki początkowe, w szczególności ustawa o opiece społecznej z 1923 roku, która ustanowiła selektywną

funkcję wsparcia. Ten model działania był powielany w kolejnych dekadach, niezależnie od zmieniających się systemów politycznych. Wyjaśnienie oparte na historycznym dziedzictwie uwidacznia ograniczenia w rozwoju pomocy społecznej, w tym trudności zmiany pierwotnego modelu. To, co niewątpliwie się w Polsce udało, to fakt, że pomimo wielu ograniczeń finansowych i organizacyjnych, udało się stworzyć podstawy instytucjonalne, które w kolejnych dekadach były rozwijane. Największym osiągnięciem było jednak uznanie przez państwo odpowiedzialności za pomoc osobom znajdującym się w trudnej sytuacji życiowej, co wpisało się w długoterminowy proces budowy systemu opieki społecznej w Polsce. Współcześnie kompleksowe podejście do klienta pomocy społecznej często jest niemożliwe do realizacji ze względów finansowych lub organizacyjnych. Przy czym rozwiązaniem problemu nie jest też przeznaczanie coraz większej ilości pieniędzy na pasywne formy wsparcia. Zaspokajanie niezbędnych potrzeb obywateli, którzy nie są w stanie samodzielnie zapewnić sobie lub swojej rodzinie godnych warunków życia powinno iść w parze z prowadzeniem działań skoncentrowanych na zatrudnieniu lub odbudowywaniu zdolności do zatrudnienia. Po ponad 100 latach funkcjonowania wiemy, że pomoc społeczna powinna nie tylko stwarzać poczucie bezpieczeństwa socjalnego, ale oddziaływać na ludzi w taki sposób, aby zachęcać do zmiany. Jednocześnie, szeroki dostęp do usług socjalnych musi opierać się na dobrze funkcjonującej bazie materialnej, instytucjonalnej oraz wykwalifikowanej kadrze.

Publikacje dr Krzysztofa Chaczko, które przedstawił jako osiągnięcie naukowe, wnoszą nowe treści, takie jak: szczegółowe omówienie świadczeń pieniężnych w II RP, analizę publicystyki dotyczącej opieki społecznej oraz perspektywę instytucjonalno-historyczną, która pozwala w ogóle lub lepiej zrozumieć długofalowe procesy kształtowania się tego systemu. Wkład w dyscyplinę nauk o polityce i administracji Habilitanta polega na: zbadaniu układu instytucjonalnego oraz specyfiki ciągłości rozwojowej pomocy społecznej i jej ograniczeń. Zaproponował on nowe, szczegółowe ustalenia dotyczące funkcjonowania instytucji pomocy społecznej, tj.:

- opisał świadczenia pieniężne w międzywojennej opiece społecznej;
- zidentyfikował główne problemy opieki społecznej II Rzeczypospolitej;
- uporządkował wiedzę związaną z występowaniem form usług społecznych w okresie II Rzeczypospolitej oraz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej;
- zaproponował wnioski na temat dominujących form świadczeń we współczesnej polskiej pomocy społecznej, a szczególnie obecności funkcji opiekuńczej;

- stworzył autorską propozycję dwuetapowej periodyzacji polskiej pomocy społecznej po okresie posttransformacyjnym;
- wskazał rolę pomocy społecznej w dobie nowych ryzyk socjalnych.

Przedstawione osiągnięcie naukowe Habilitanta wyróżnia się oryginalnością pod względem wyboru problemu badawczego, sposobu objaśnienia tego problemu i zastosowanych w tym celu teorii i metod badawczych (głównie analizy dokumentów historycznych). W mojej ocenie konstrukcja cyklu publikacji nie budzi zastrzeżeń. Jest to bardzo interesująca lektura, napisana ciekawym i klarownym stylem pisarskim. To czego mi zabrakło, to zauważalny brak odniesienia do szerszego, międzynarodowego kontekstu. Warto byłoby uwzględnić porównanie polskiego systemu z rozwiązaniami funkcjonującymi w innych krajach, co pozwoliłoby lepiej zrozumieć specyfikę i unikalne cechy polskiego modelu. Tło międzynarodowe mogłoby także wzbogacić analizę, ukazując wpływy i inspiracje, jakie inne systemy mogły wywrzeć na rozwój pomocy społecznej w Polsce. Taka perspektywa ułatwiłaby również ocenę dzisiejszego miejsca Polski na tle globalnych trendów w polityce społecznej.

Podsumowując merytoryczną ocenę osiągnięcia naukowego dr Krzysztofa Chaczko, należy zwrócić uwagę na konsekwencję w prowadzeniu prac badawczych. Sformułował hipotezę i wskazał problem badawczy, które, moim zdaniem, zostały zrealizowane w treści publikacji. Posiadany dorobek wchodzący w skład osiągnięcia naukowego pozwala więc na pozytywną ocenę tej części osiągnięć Habilitanta. Są one bez wątpienia ważnym źródłem wiedzy na temat systemu pomocy społecznej. Należy podkreślić, że w swoich publikacjach dr Krzysztof Chaczko porządkuje wiedzę dotyczącą pomocy społecznej w Polsce, w tym funkcjonowania instytucji z nią związanych, a także osadza ten system w perspektywie historycznej.

Habilitant z pewnością wykazał się także umiejętnością pracy w zespole wraz z innymi naukowcami.

V. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Oceniając pozostały dorobek naukowy przedstawiony przez Habilitanta, należy uwzględnić jego wszechstronność, interdyscyplinarność oraz znaczenie dla rozwoju polskiej polityki społecznej. Dorobek autora obejmuje szeroki zakres zagadnień, od wspomnianej już polskiej polityki społecznej i pomocy społecznej, przez analizę systemów politycznych Izraela, aż po recepcję muzyki Depeche Mode. Jak już wspomniałam wcześniej, poza cyklem artykułów wskazanych jako osiągnięcie naukowe, opublikował on 1 autorską i 4 współautorskie monografie naukowe, 3 raporty z badań (współautorskie) w formie monografii, 17 autorskich bądź

współautorskich rozdziałów w monografiach, opracował 5 haseł słownikowych w encyklopediach i słownikach, w 2 monografiach był współredaktorem oraz opublikował 13 artykułów. Największy nacisk położony jest na szeroko rozumianą politykę społeczną, co może sprawiać wrażenie, że pozostałe obszary, takie jak badania dotyczące Izraela, czy muzyka zespołu Depeche Mode, nie są już kluczowymi elementami jego działalności naukowej.

Habilitant jest współtwórcą i współredaktorem dwóch kluczowych podręczników z zakresu pomocy społecznej wydanych przez prestiżowe wydawnictwa (Scholar, PWN). To osiągnięcie ma znaczenie praktyczne i dydaktyczne. W jego dorobku znajdują się także monografie, raporty badawcze oraz rozdziały w książkach, które poruszają różnorodne aspekty pomocy społecznej, co podkreśla jego wkład w rozwój tej dziedziny. Szczególne miejsce zajmuje publikacja wieloautorska „Pomoc społeczna. Idea – rozwój – instytucje” [redakcja: E. Bojanowska, K. Chaczko, J. Krzyszkowski, E. Zdebska, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2022, ss. 534], która wyróżnia się interdyscyplinarnym podejściem i kompleksowym omówieniem systemu pomocy społecznej. Habilitant był jej pomysłodawcą i głównym realizatorem procesu konceptualizacji i wydawania, a co ważne była to pierwsza tego typu praca w Polsce. Jak sam napisał, wartość tej publikacji sprowadza się m.in. do faktu, iż łączy w sobie wszystkie aspekty instytucji pomocy społecznej: genezę, rozwój, unormowania prawne, funkcje, kadry, świadczenia, organizację i tendencje rozwojowe oraz ukazuje tę instytucję z perspektywy filozofii, nauk prawnych, polityki społecznej, socjologii, nauk o polityce i administracji oraz pedagogiki.

Liczba cytowań (133 wskazane w Autoreferacie przez Habilitanta, 141 w momencie pisania niniejszej recenzji) potwierdza, że publikacje autora są zauważane i wykorzystywane przez innych badaczy. Trzeba jednak podkreślić, że tematyka, którą podjął, nie należy do popularnych wśród badaczy. Mimo znaczącego wkładu autora, liczba cytowań jest stosunkowo niewielka w kontekście rozległego dorobku, co może wskazywać na potrzebę większej promocji publikacji lub publikacji w czasopismach o szerszym zasięgu.

Dr Chaczko brał udział w 13 projektach badawczych, w tym kierował zespołem w ramach ogólnopolskiego projektu dotyczącego deinstytucjonalizacji usług społecznych, współtworzył strategię polityki społecznej (np. dla województwa mazowieckiego) oraz był zaangażowany w rozwój nowych instytucji, takich jak centra usług społecznych. To pokazuje, że jego dorobek ma również wymiar praktyczny, wpływający na realne zmiany w społeczeństwie.

Habilitant pełni funkcję redaktora naczelnego pisma „Wiadomości Społeczne”, o czym pisałam na początku niniejszej recenzji i co wskazuje na jego wkład w rozwój dyskursu naukowego. Prowadzenie najpopularniejszego w Polsce profilu internetowego poświęconego polityce społecznej oraz obecność w mediach podkreślają jego zaangażowanie w popularyzację

wiedzy naukowej. Jego aktywność jako recenzenta dla czasopism, świadczy o uznaniu w środowisku akademickim.

Podsumowując, dorobek Habilitanta można uznać za bardzo bogaty, różnorodny i wpływowy w obszarze polityki społecznej. Warto jednak zwrócić uwagę na potrzebę dalszej promocji jego publikacji w międzynarodowych kanałach naukowych oraz ewentualne zacieśnienie tematyczne w celu dalszej specjalizacji.

VI. Indeks Hirscha opublikowanych publikacji i liczba cytowań

W dniu 25.01.2025 r. cytowania na stronie Google Scholar dr Krzysztofa Chaczko przedstawiały się następująco:

	Wszystkie	Od 2020
Cytowania	141	80
h-indeks	6	4
i10-indeks	2	2

Chciałabym zaznaczyć, że ocena liczby cytowań oraz wskaźników takich jak indeks Hirscha (h-index) czy i10-index zależy od kilku czynników, takich jak m.in.: dziedzina naukowa (cytowania w humanistyce są zwykle niższe), czas aktywności naukowej (liczba cytowań jest skorelowana z długością kariery naukowej i liczbą opublikowanych prac), jakość i popularność czasopism naukowych (impact factor). Habilitant reprezentuje bardzo wąską tematykę, więc wynik jego cytowań uważam za bardzo przyzwoity. Mimo to warto dążyć do dalszego zwiększenia cytowań i wskaźników, np. poprzez publikowanie w bardziej wpływowych czasopismach, wyżej punktowanych niż wskazane w dorobku naukowym (wskazane w cyklu czasopisma są relatywnie nisko punktowane w świetle listy czasopism MNiSW). Mam jednak świadomość, że w humanistyce to bardzo trudne.

VII. Wnioski końcowe

Moja całościowa opinia, obejmująca ocenę: osiągnięcia naukowego, pozostałego dorobku naukowo-badawczego oraz osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich dr Krzysztofa Chaczko jest pozytywna. Oceniając osiągnięcie naukowe i pozostały dorobek naukowo-badawczy Habilitanta uważam, iż posiada on ukształtowany profil swoich zainteresowań naukowych i wykazuje znaczny rozwój naukowy po uzyskaniu stopnia doktora.

Przedstawione w niniejszej recenzji opinie służące ocenie dorobku naukowego i innych osiągnięć oraz aktywności Habilitanta pozwalają na stwierdzenie, że Habilitant posiada warsztat i umiejętności pozwalające mu na prowadzenie samodzielnej pracy badawczej i kształcenie kadry naukowej. Przedstawione do oceny osiągnięcia naukowe są wg mnie nowym wkładem w rozwój dyscypliny, jaką są nauki o polityce i administracji.

Po zapoznaniu się ze wskazanym przez dr Krzysztofa Chaczko osiągnięciem naukowym, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2024 poz. 1571), złożonym wnioskiem i przedstawioną dokumentacją stwierdzam, że wskazane we wniosku osiągnięcie naukowe oraz aktywność naukowa Wnioskodawcy spełniają ustawowe i zwyczajowe wymagania do uzyskania stopnia doktora habilitowanego, a osiągnięcie naukowe wnosi istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki o polityce i administracji. Tym samym wnioskuję o dopuszczenie Pana Doktora Krzysztofa Chaczko do dalszych etapów procedury awansowej, związanej z nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego.